

Arrest

nr. 70 519 van 23 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 23 juni 2009, verklaart er zich op 1 december 2010 een tweede maal vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 19 juli 2011, verstuurd op 19 juli 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pasjtoen van afkomst te zijn. U bent geboren op 25 juli 1983 in het dorp Bazikhel in het district Maidan Shahr van de provincie Wardak. U liep elf jaar school waarna u Engelse les volgde. Na eerst werkzaam te zijn geweest in de landbouw werkte u in 2005 twee maanden als ‘deputy district field coördinator’ bij de parlementsverkiezingen. Vervolgens werkte u in 1385 (Afghaanse kalender, ca 2006) gedurende negen maanden als veiligheidscoördinator bij een bouwbedrijf. Van 14 mei 2008 tot maart 2009 werkte u als veiligheidsagent bij de Afghan United Bank.

Begin april 2009 trad u opnieuw in dienst bij de verkiezingscommissie. Op 26 hamal 1388 ontving u een brief van de taliban waarin u gevraagd werd uw werkzaamheden voor de verkiezingscommissie stop te zetten, zoniet zou u gedood worden. U negeerde echter deze brief waarop u op 10 mei 2009 door de taliban ontvoerd werd. Twee dagen en twee nachten werd u vastgehouden tot u instemde met hun verzoek. In een poging aan de taliban te ontkomen, vroeg u hen uw familie te mogen bezoeken. Tegen uw belofte aan de taliban in keerde u evenwel niet naar hen terug maar zette u uw werkzaamheden bij de kiescommissie verder. Vier dagen later vernam u dat de politie naar u thuis kwam op zoek naar u, nadat zij door de taliban van uw samenwerking ingelicht werd. U besloot onmiddellijk te vluchten om op 23 juni 2009 in België aan te komen. Op 29 juni 2009 verklaarde u zich vluchteling. Op 21 januari 2010 werd in het kader van de Dublinverordening door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen tot weigering van verblijf. Na in hongerstaking te zijn gegaan diende u op 1 december 2010 een tweede asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u een taskara, een rijbewijs, een bankkaart, twee brieven, een attest en een badge neer."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban. Doorheen uw asielrelaas maakt u uw aanvaringen met de taliban, waaruit u uw aangebrachte vrees put, evenwel niet aannemelijk. Zo dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagt de reden van de toenadering van de taliban tot u geloofwaardig voor te stellen. U verklaart dat de taliban u eerst schriftelijk en later mondeling met aandrang vroegen uw werk bij de verkiezingscommissie te staken (CGVS p.6,8). Uw verklaringen over uw tweede termijn bij de verkiezingscommissie zijn evenwel dermate vaag en gebrekkig dat er aan uw tewerkstelling aldaar getwijfeld moet worden. Vooreerst blijkt dat u geen enkel stuk kan aanbrengen dat uw betrokkenheid bij de organisatie van deze verkiezingen kan staven. U wijt dit aan het feit dat de taliban u deze stukken afhandig maakten (CGVS p.6), maar niettemin kan aangenomen worden dat het voor u mogelijk moet zijn om op een andere wijze dergelijke stukken te bemachtigen teneinde uw activiteiten aan te tonen. Hoewel u op het hoofdkwartier van de commissie werkte, is bovendien de naam van de voorzitter u onbekend: u herinnert zich dat het een zekere 'maulawi' is, maar zijn naam kent u niet meer, zo zegt u (CGVS p.7). Dit is zeer merkwaardig. Ook over de aanwezigheid van buitenlanders moet u zich erg vaag uitlaten: u weet slechts aan te halen dat u er geen contact mee had en dat ze voor UNDP werkten (CGVS p.7). Over uw dagelijkse taak, namelijk het voorbereiden van de presidentsverkiezingen, weet u evenmin het fijne. Zo heeft u er geen idee van of er destijds al een definitieve lijst met kandidaten bekend was. Ook over het stadium waarin de registratie van de stemgerechtigden zich toen bevond blijft u erg vaag: u stelt dat de registratie van de kiezers in gebieden als Kaboel en Wardak al gebeurd was maar of dit proces elders nog bezig was, zegt u niet te weten (CGVS p.7). Indien u werkelijk op het hoofdkwartier van de verkiezingscommissie tewerkgesteld was, zou u uw werk daar aannemelijk moeten kunnen maken, hetgeen u door vage en gebrekkige verklaringen nalaat te doen.

Daarnaast moet er op gewezen worden dat uw relaas over de concrete vervolging die u vanwege de taliban in Afghanistan zou gekend hebben door tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden wordt ontsierd. Zo kan u uw reactie op de twee contacten met de taliban in het geheel niet verduidelijken. Uw stelling dat u na de dreigbrief van de taliban uw werk bij de verkiezingscommissie niet kon opgeven omdat u geld moest verdienen, wordt geheel ontkracht doordat u later melding maakt van de goede financiële situatie van uw familie (CGVS p.7,9). Indien u geconfronteerd wordt met de brief waarin een machtige en gewelddadige rebellenbeweging u de dood voor ogen houdt indien u niet op hun eisen ingaat, kan er minstens van u verwacht worden dat u geloofwaardige redenen kan geven waarom u deze brief zomaar aan de kant schuift. Dat u hier niet toe in staat bent, schaadt het geloof in uw asielrelaas. Ook uw reactie op uw tweede ontmoeting met de taliban (uw ontvoering) kan u niet geloofwaardig voorstellen. Hoewel u vertelt dat u de talibs vroeg uw familie te mogen bezoeken om zo een plan te kunnen bedenken om aan hun greep te ontsnappen, valt uw opzet allerm minst af te leiden uit uw gedrag na uw vrijlating. Hoewel u in uw eigen straat op weg naar uw werk gekidnapt werd en u de taliban beloofde te stoppen met uw werk en u voor hen in te zetten, herneemt u na uw vrijlating uw dagelijks ritme van weleer. U pendelde de dagen na uw vrijlating van uw huis naar uw werk en u trof geen maatregelen om uzelf te beschermen (CGVS p.8). Dit is weinig ernstig en strookt allerm minst met het gedrag dat men zou verwachten van iemand die een serieuze dreiging van de taliban ervaart.

Verder dient ook aangestipt dat uw overhaaste vertrek uit Afghanistan erg onwaarschijnlijk overkomt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u uw vader belde na uw aankomst in Iran met de vraag een smokkelaar voor u te regelen. Tegelijkertijd vertelt u dat u slechts een halve nacht in Mashad verbleef waarna de smokkelaar uw reis naar Teheran regelde (CGVS p.8,9). Dat uw vader in een dergelijke recordtijd een smokkelaar kon regelen, dewelke vervolgens de snelheid van uw vader evenaarde door in zo'n korte tijdsspanne uw vertrek naar Teheran te regelen, is erg onwaarschijnlijk en roept vele vragen op bij uw verklaarde plotse vertrek uit Afghanistan. Bovenstaande opmerkingen ondermijnen het geloof dat gehecht kan worden in uw aangehaalde asielmotieven. Tenslotte dient nog opgemerkt dat uw loutere deelname aan het organiseren van de parlementsverkiezingen van 2005 onvoldoende is om te spreken van een gegronde vrees op vervolging volgens de Conventie van Genève. Niet alleen oefende u deze weinig prominente functie zo'n zes jaar geleden gedurende slechts twee maanden uit, ook, zo kan opgemaakt uit uw verklaringen, kende u geen problemen omwille van deze tewerkstelling. U haalt de twee maanden die u in 2005 voor de kiescommissie werkte dan ook zelf niet aan in uw asielmotieven. Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees op vervolging volgens de Geneefse Conventie.

Uit een grondige analyse van de actuele situatie in uw regio blijkt dat er in het district Maidan Shahr van de provincie Wardak een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit het district Maidan Shahr, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u rekening houdend met de actuele situatie in het district Maidan Shahr de status van subsidiaire bescherming toegekend. De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara, het rijbewijs, de bankkaart, de brief van de Afghan United Bank, het attest en de badge gelden als stavingstukken voor uw identiteit en uw eerdere tewerkstelling zonder zich uit te spreken over de aangebrachte asielmotieven. Wat betreft de dreigbrief van de taliban dient opgemerkt dat documenten slechts geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen niet het geval is. Voorts wordt de bewijswaarde verder aangetast doordat er in Afghanistan en Pakistan valse en vervalste documenten relatief gemakkelijk te bekomen zijn."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing betwist.

Verzoeker stelt dat hij in april 2009 bij de verkiezingscommissie begon te werken, dat hij reeds op 10 mei 2009 werd bedreigd door de taliban en op 16 mei 2009 uit Afghanistan vluchtte en dat op 10 mei 2009 deze documenten werden afgenomen door de taliban. Verzoeker heeft geen tijd gehad om de documenten opnieuw op te vragen. Verzoeker werkte wel in het hoofdkwartier maar hij was daar een gewone werker die zich bezighield met de logistiek van het hoofdkwartier. Verzoeker verklaarde hierover het volgende: *"I stored election materials in safe places"* (Stuk 4 p. 8).

Over de naam van de voorzitter van de verkiezingscommissie verklaarde verzoeker: *"I forget. It begun with Mulai..."* (Stuk 4 p. 8). Volgens verzoeker is het waarschijnlijk dat hij zich de naam van de voorzitter niet herinnerde, gezien zijn situatie. Deze stress kan te wijten zijn aan volgende elementen: stress van het interview, gewone werker in de verkiezingscommissie zonder verantwoordelijkheid, slechts één maand gewerkt, stressperiode waarin hij werd bedreigd, twee jaar moeten wachten op zijn interview in een klimaat van onzekerheid, hongerstaking,... Deze redenen kunnen zijn vergetelheid verklaren. Verzoeker stelt dat hij zich op het kantoor van zijn raadsman de naam van de voorzitter herinnerde, met name Fazal Ahmad Malai. Het CGVS heeft tijdens het interview op geen enkel moment de vraag herhaald.

Verzoeker stelt dat hij aannemelijk heeft gemaakt dat hij in 2009 bij de verkiezingscommissie werd tewerkgesteld. Verzoeker antwoordde als volgt op de vragen van het CGVS: *"List of candidates at that time? I think Ahmed Karzai, At what stage of the elections joined the commission? Started already but still going on in some regions. In other regions the process of registration already finished. Did you register? Yes. Where? In Maidan Wardak in the boarding station"* (Stuk 4 p. 8). Op het einde van het interview werden de volgende vragen gesteld voor verduidelijking: *"Explain procedure of election day in the polling station? In each location they make preparation for election day. Supply all required equipment. They show ID card en election card. They have a registration paper then they punch the card. Another put ancre on the finger of the voter. They go to a cabin where they vote, they came out and put the paper in a box. There are 2 boxes in each location. If need more boxes if more. You didn't*

have to show taskara, show the voting card was enough. Opening hours of polling station? Barn 4pm." (Stuk 4 p. 12). Aan verzoeker werden geen andere vragen gesteld over de verkiezingen.

Verder stelt verzoeker dat het feit dat zijn familie een goede financiële situatie heeft niet per se als gevolg heeft dat hij niet moest werken en dat hij continu kon worden onderhouden. Zijn ouders en familie hebben grond en juwelen moeten verkopen om zijn reis te betalen. Het begrip goede financiële situatie moet in die zin worden bekeken.

Wat de reactie van verzoeker op de brief van de taliban betreft, onderstreept verzoeker dat hij heeft doorgewerkt omdat hij zijn professionele activiteiten niet zomaar kon beëindigen en zich niet eeuwig in het familiaal huis kon verstoppen. Verzoeker moest iets doen.

Verzoeker stelt dat hij de situatie in het begin inderdaad heeft onderschat maar dat men ook rekening moet houden met het feit dat verzoeker in een *"insecure region"* woonachtig is (Stuk 4 p. 9) en dat hij dus het één en ander gewoon is. Hij reageert dan ook anders dan van een modale burger mag worden verwacht. De taliban hadden hem nodig terwijl hij nog werkzaam was bij de verkiezingscommissie. Men kan er niet van uitgaan dat er één unieke manier van reageren bestaat. Verschillende factoren komen immers in aanmerking: personaliteit, religie, politieke opinies, opvoeding,...

Verzoeker stelt dat hij op de volgende wijze is gevlucht. Hij is van Maidan Wardak zonder smokkelaar naar Herat gevlucht, bij het busstation in Herat heeft hij een smokkelaar gevonden om hem naar Teheran te brengen, in de groep van mensen die naar Teheran ging heeft hij iemand gevonden met een gsm en zo heeft hij zijn vader kunnen bereiken. De vader van verzoeker heeft dan in zijn omgeving naar vrienden gezocht die zijn zoon van Teheran naar Europa konden brengen. Zijn vader heeft dus vier dagen tijd gehad om de reis van zijn zoon naar Europa te regelen en om geld te verzamelen. Verzoeker verklaarde tijdens zijn interview: *"I entered Iran contacted my father and asked him to search so to arrange my trip."* (stuk 4).

Verzoeker stelt tot slot dat hij verschillende documenten heeft neergelegd. Het CGVS verklaart zonder enige staving dat *"in Afghanistan en Pakistan valse en vervalste documenten relatief gemakkelijk te bekomen zijn"*. Het CGVS heeft de documenten van verzoeker niet onderzocht.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielaanpak. De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat verzoekers aanpak over de vervolging door de taliban onwaarschijnlijk is en dat zijn gedrag niet strookt met het gedrag dat men mag verwachten van iemand die een serieuze dreiging van de taliban ervaart. Het is op zich immers al weinig aannemelijk dat verzoeker zich niets aantrok van de doodsb bedreigingen door de taliban en zijn werk gewoon bleef verderzetten. Het is echter nog onwaarschijnlijker dat verzoeker gewoon terug aan het werk ging nadat de taliban hem hadden ontvoerd en hem twee dagen en twee nachten hadden vastgehouden en hij was vrijgekomen met de belofte om met zijn werk te stoppen en zich voor de taliban in te zetten. Verzoekers betoog dat hij zijn werk niet zomaar kon beëindigen en dat hij zich niet eeuwig thuis kon verstoppen, wordt tegengesproken door de feiten. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift immers aan dat hij in de verkiezingscommissie een "gewone werker" was "zonder verantwoordelijkheid" en dat zijn familie het financieel goed heeft. Het feit dat zijn ouders en familie zijn reis konden betalen door grond en juwelen te verkopen, toont aan dat verzoeker zeker niet behoefde te blijven werken. Verzoekers betoog dat hij de situatie in het begin heeft onderschat en dat hij het één en ander gewoon is, volstaat niet als verklaring voor de onwaarschijnlijke risico's die verzoeker heeft genomen. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verder sluit de Raad zich aan bij de beslissing van de commissaris-generaal om verzoeker subsidiaire bescherming te verlenen. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat in het district Maidan Shahr van de provincie Wardak een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker maakt aannemelijk dat hij van daar afkomstig is en dat hij niet over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER